

Виходить один раз на тиждень, зазвичай по вівторках

Ч. 2

У Ч. 2 - Від редакції; «Є різні дати, є різні числа в них» Олександр Зозуля; «Місто Фастів як початкова точка найважливіших перемог початку XVII століття» Євген Букет; «Імена наших пращорів» Катерина Стромило; «Життя Гадяцького аграрного училища під час війни» Наталія Сенчук

Ч. 1866

**Шановні читачі!**

Редакція «Рідного краю» робить все можливе, щоб наша газета була більш доступною в різних куточках України.

У зв'язку з цим повідомляємо, що нами укладені договори з АТ «Укрпошта» на організацію передплати газети, а також її розповсюдження через мережу роздрібної торгівлі.

В даний час триває підписка з можливістю отримання газети з 01 лютого 2024 р. Жителі Полтавської області можуть передплатити газету у відділеннях «Укрпошти» та листонош, за передплатним індексом 78394.

Мешканці м. Києва можуть оформити передплату в редакції: м. Київ, вул. Софіївська, буд. 23, оф. 2, довідки за телефоном 0505055256.

*Редакція***Є різні дати,  
є різні числа в них**

Одні стали і стабільні, інші, як і ця, наростаюче жахлива. Майже два роки, 685 день не узаконеної парламентом війни, сотні тисяч жертв, руйнувань, скалічених духовно і морально людей. Ці числа ростуть КОЖЕН день. Ми схилиємо голову та стаємо на коліна в пам'ять загиблого захисника України, з сумом отримуємо повідомлення про чергові жертви та розруху у містах та селах України. Ми пам'ятаємо і рахуємо кожного, хто поліг смертю Героя, хто у полоні, чи повернувся з нього.

**Числа, числа...**

Серед них ті, хто став на захист України, і сьогодні захищає її. Тут і полегли Герої, та сотні скалічених і ранених. Тут ті, хто внаслідок злочинних дій,

привів до загибелі тисяч невинних дітей, старих людей, матерів та батьків родин по всій Україні.

Ці числа вміщують в собі тих, хто втік за кордон, тих,



хто сидять у провладних кабінетах і з роздратуванням сприймають вимоги приділити увагу військовим, тут і ті, хто в цей час наживається на війні. І таких багато. А ще запродавці і відверті вороги...

Та є число, яке від дня до дня росте. Це ті, хто з перших днів надає волонтерську допомогу, хто оволодів українською мовою, хто розчарований своїм вибором влади і готовий поповнити ряди людей для її зміни...

Об'єднанню людей різного віку, категорій та політичного забарвлення мав сприяти флешмоб «Об'єднай громаду, об'єднай країну, зроби непереможною Україну!». Понад 350 мешканців Охтирської громади 23 грудня взяли участь у ньому, щоб підтримати захисників України, повідомили в мерії Охтирки.

68 077 гривень за ранок 23 грудня зібрано небадужими охтирчанами та вже передано для потреб Охтирської тероборони.

На запрошення Голови громади міста-героя Охтирки Павла Кузьменка, у флешмобі взяли участь волонтери Гадяцького краю. Нас тут добре знають,

пам'ятають, та запрошують для участі у різних акціях. Наш тридцятиметровий Прапор Перемоги підписали сотні охтирчан та військових, а у день проведення флешмобу, це число помітно зросло.

Учасники акції висловили свою позицію єднання для захисту України. Вони передали її нам, для проведення у Гадячі.

Ми обговорюємо можливість проведення флешмобу «Об'єднай громаду, об'єднай країну, об'єднай Україну!» у Гадячі.

З своїм стометровим Прапором України є погодження участі в ньому делегації Охтирки, на чолі з керівником громади.

Ведемо перемовини з керівниками громади Звягеля, міста яке є рідним Гадячу в їх історичних постатях. Там з сім'єю жила Олена Пчілка, там народилась Леся Українка... Звягель і Гадяч пов'язали кріпкі нитки зшитих віршів, пісень, традицій та численних друзів цієї родини.

175 років від дня народження Олени Пчілки ми будемо відзначати у цьому році. БУДЕМО відзначати РАЗОМ! Ми, в Гадячі, плануємо передати естафету флешмобу саме цьому місту. Домовленості також є. Слідкуйте за оголошенням. Справа за погодою. Долучившись до флешмобу, взявши в руки ПРАПОР, кожен з нас, з пам'яттю про тих, хто віддав своє життя за свободу і незалежність України, зможе внести свій посильний вклад у наближення Перемоги, допомогти військовим не словами і обіцянками, а конкретними справами. І вдячний Тарас Шевченко нагадає нам, що «...І на оновленій землі Врага не буде, супостата, А буде син, і буде мати, І будуть люди на землі.» ЧИСЛО патріотів України повинно рости кожного дня. Ставай поряд з нами!

*Олександр Зозуля,  
волонтер (м.Гадяч)***Місто Фастів як початкова точка найважливіших перемог початку XVII століття**

На межі XVI і XVII століть околиці містечка Фастова були одним із головних місць збору козацького війська, з якого запорожці вирушали у військові походи, адже саме тут знаходилося знамените Перепетове поле, яке могло одночасно вмістити десятки тисяч людей, коней і возів. Обмежувалося воно трьома могилами скіфської доби. При селі Великій Снітинці — могила Сорока, у Мар'янівці — Переп'ятиха і на полях неподалік Фастова — Переп'ят. Головним напрямком геополі-



тичних інтересів Речі Посполитої в той час була московія, яка після смерті в 1598 році царя Федора Івановича занурилася в так звану «смуту». Події в московському царстві на початку XVII століття — голодомор, спричинений виверженням 19 лютого 1600 року вулкану Вайнапутіна (Ниаупарутіна) в Південній Америці, під час якого вимерла третина населення, царевбивства і міжусобиці — це мрія кожного сучасного українця. Рятуючись від голоду з московії до Києво-Печерської лаври прийшов чернець Григорій Отреп'єв. Тут під час сповіді він розповів ігумену Єлисею Плетенецькому історію порятунку царевича Дмитрія — сина покійного московського царя Івана IV.



Плетенецький, повіривши, що Отреп'єв дійсно є Дмитрієм Івановичем, рекомендував його князю Костянтину Острозькому, у якого служили брати архімандрита Ярош та Афанасій...

Незабаром дивом врятованого Дмитрія, сина московського царя Івана, визнали і підтримали польський король Сигізмунд III Ваза і магнати Речі Посполитої (Вишневецькі, Сапіги, Мнішеки та інші). Протягом 1603–1604 рр. вони провели підготовку до зведення його на московський престол.

Магнатам вдалося зібрати для майбутнього царя 1600 воїнів з числа переважно галицької, волинської та київської шляхти. Також до них приєдналося 2000 добровольців із Запорозької Січі та невеликий загін донських козаків. Основну части-

ну війська становили саме козаки на чолі з отаманами Білешком, Кучком, Швейковським.

Армія Дмитрія Івановича зібралася біля Фастова, який тоді належав Київському католицькому єпископу і звідти 12 жовтня 1604 року вирушила в похід. З 13 до 15 — стояла у Василькові, а 17-го вступила до Києва. Могилівські купці бачили, як царевич в'їжджав до Києва із 20-тисячним військом, очолюваним Юрієм Мнішеком, Костянтином Вишневецьким, Чарторийським, Струсем і Ратомським. Їх зустрічав Київський католицький єпископ Кшиштоф Казимирський та бургомістр Міткович, у якого й оселився Дмитрій на три дні (17-19 жовтня). Звідси він відправив своє

перше послання до тодішнього царя московії Бориса Годунова з вимогою поступитися престолом. А передові частини війська вже вступили на Сіверщину, що тоді входила до складу московії.

23 жовтня на переправі під Вишгородом Дмитрій Іванович підписав грамоту київським міщанам, що дозволяла вільну безмитну торгівлю з московією на подяку за допомогу («ті ж міщани коштом і накладом своїм перевіз зготовили, вельми нашій потребі догодили»). Переправа через Дніпро тривала 6-7 днів, до 25 жовтня.

Друга частина війська збиралася князем Адамом Вишневецьким у Лубнах над Сулою з січня 1604 року і йшла «кримською дорогою» під Чернігів та Курськ.

Восени 1604 — взимку 1605 років були взяті Морівськ,

Чернігів, Путивль, Новгород-Сіверський. Місцеві гарнізони поповнили лави війська царевича Дмитрія. А після раптової смерті Бориса Годунова у травні 1605 року під містечком Кроми царевичу Дмитрію присягнула ще й більша частина московських військ.

29 травня 1605 року з Путивля (тепер Сумської області) війська Дмитрія Івановича виступили походом на Москву. Цей похід був тріумфальним. Народ радо вітав царевича. Знать масово переходила на його бік. У самій Москві 11 червня піднялося народне повстання, і спадкоємця Бориса Годунова царевича Фьодора було скинуто з престолу, а 20 червня знавісніла юрба вбила і його, і його матір.

30 червня 1605 року тепер уже цар Дмитрій на чолі свого українського війська, до якого під час походу приєдналося й московське, під дзвони у всіх церквах Москви й вітальні вигуки народу, який вийшов його зустрічати, урочисто вступив до московського кремля. 30 липня відбулося вінчання на царство.

Збройні втручання польських і литовських магнатів у внутрішні справи московського царства у смутні часи 1604–1610 рр. з метою посадити на престол сина Івана Грозного Дмитрія називаються Дмитріадами. Ці прагнення були також однією з причин початку польсько-московської війни 1609–1618 рр., що завершилася тріумфом козацького гетьмана Петра Конашевича-Сагайдачного. Про це ми розповімо в наступному номері.

*Євген Букет*

## ІМЕНА НАШИХ ПРАЩУРІВ

### На основі однієї з козацьких ревізій XVIII століття

На початку кожного року в засобах масової інформації, як правило, з'являються публікації про те, які імена були найпопулярнішими торік. За такими матеріалами можна легко прослідкувати, як дана мода змінюється з перебігом часу. Так, бачимо, що все частіше українці стали надавати перевагу своїм прадавнім найменням.

Про те ж, як називали наших пращурів своїх дітей можемо дізнатися за старими архівними документами. До прикладу, за козацькими ревізіями. Так, згідно із Відомостями Гадяцької першополкової сотні (Відомость Сотні Першополкової Гадяцької...), що подає списки козаків, котрі повернулися з походу разом із гадяцьким полковником Григорієм Граб'янкою 1735 року, найбільшою популярністю користувалося ім'я Іван. 3-поміж усіх власних назв, зазначених у реєстрі (трапляється усього 89 різних найменувань), саме Іван зустрічається аж 91 раз. Зі значним відривом, друге за популярністю — Григорій (уживається 39 разів), далі йдуть Василь і Федір із частотою вживання 38 і 30 разів відповідно. До популярних також належить Яків (зустрічається 3-поміж інших 21 раз). Натомість, відповідно до опрацьованих рукописів, деякі імена, котрим сучасники надають перевагу, як Сергій чи Тарас, трапляються лише поодинокі.

Разом із тим, власне українські (часів Русі), як то Володимир, Ярослав чи Всеволод, узагалі не згадані у вищезазначеному реєстрі. Хоча, з огляду на дохристиянську приналежність подібних найменувань і сильну набожність козацтва, а також на, вочевидь, ще не завершений процес «оцерковлення» деяких «язичницьких» імен, а чи з огляду на тогочасну моду, такі могли й не траплятися у козацьких ревізіях.

Окрему увагу у Відомостях Гадяцької першополкової сотні привертають настільки видозмінені імена, що, напевно, пізнається у них початкова форма. До прикладу, лише за спеціальною літературою можна довідатися, що ім'я, Дацко, котре пересічному сучаснику не знайоме, згадується у козацьких Ревізіях аж 6 разів. Однак, незважаючи на таку популярність, воно є розмовною формою часто уживаного й дотепер імені Андрій, що теж зазначене в опрацьованих документах 19 разів. Так само особові назви Леско й Олекса, які теж є розмовними формами утвореними від найменування Олексій у тих же Реєстрах записані по 10 і 6 разів відповідно. Поряд із вищезазначеними звертаємо увагу на Йосипа (позначено 1 раз) та народну форму



імені, котра вживається паралельно – Юско (15 разів); Панааса (7 разів), натомість повне Афанас вжито одноразово. Так само трапляються й ідентичні форми наймення Степан і Стецько. Щоправда, тут спрощений варіант вживається значно рідше, порівняно з офіційною: 17 та 4 рази. Так само, як і Процик (1 раз) та Прокіп (двічі).

Разом із тим, у ревізії вписано лише народні назви Єфим і Юхим (на позначення повного імені Євфимія), Остап (повне – Євстахій), Радко (Радомир), Євтух (Євтихій), Левко (Лев), Мусій (Мойсей), Омелько (Омелян), Терешко (Терентій), Феско

до когось із родичів чоловічого роду. Наприклад: Марта Семениха вдова, Олена вдова Савченкова, Євдокія вдова Левенчиха, Уляна Динисиха вдова, Мар'я вдова Ющиха, ФенМарта Семениха, Мар'я Шевчиха, Мар'я Омельчиха, Феська Василича, Дуцка Климиха, Уляна Матяшка, Фенна Михайлиха. Однак, таку «самостійність» тут таки заперечують так звані «прізвища» цих жінок, адже останні є нічим іншим, як «приналежністю» дружини до чоловіка Захарчиха – жінка Захара, Семениха – жінка Семена, Климиха – жінка Кліма і т.д. Переважна більшість жіночих

тощо. Зустрічається і паралельне вживання форм одного імені, а саме Ірина та Оришка. Як у випадку з чоловічими власними назвами, маємо й жіночі настільки видозмінені, що важко розпізнати їхню початкову форму: написано Фенна замість Хіврі (Февронії), Феська натомість Теодозії, Химка приєднана до Євфимії. До речі, переважна більшість жіночих імен із зазначеного документу, сучасниками не використовуються. До прикладу, Гапку, Домаху, Євдокію, Марту, Оришку, Параску, Фенну, Феську чи Химку сьогодні навряд можна зустріти. Однак, зазначені поряд Уляна і Христя, як бачимо, саме переживають відродження. Бачимо, що не всі імена пройшли перевірку часом: котрісь забулися, якісь змінилися, інші зазнають чергового оновлення. І цьому є місце, бо кожне ім'я чи іменний варіант зберігають власну природність та автентичність лише у межах свого періоду.

**Катерина Стромило,  
молодший науковий  
співробітник Гадяцького  
історико-краєзнавчого  
музею**

### Життя Гадяцького аграрного училища під час війни

Війна вносить свої корективи в життя, а також в роботу навчального закладу.

З самого початку війни навчання проводимо у змішаній формі і як би не було це добре, та навчання бджільництву все таки краще офлайн, бо це робота з живим організмом і бджільництво має свою специфіку.

Та викладачі закладу навчилися добре справлятися і в цій ситуації, теорія онлайн, практичні навички відбуваються під керівництвом досвідчених бджолярів та майстрів училища, за місцем проживання здобувачів освіти.

Співпраця з ННЦ «Інститут бджільництва ім. П.І. Прокоповича» дає свої позитивні результати для наповнення знаннями бажаючих отримати їх більше. Маючи в училищі власну на-

вчальну пасіку та пасіку інституту бджільництва, ми доповнюємо теоретичні знання здобувачів освіти виробничим та практичним навчанням.

Спільна робота викладачів, майстрів, науковців, професійних бджолярів дають позитивні результати для наших випускників у обранні напрямку роботи з бджільництва.

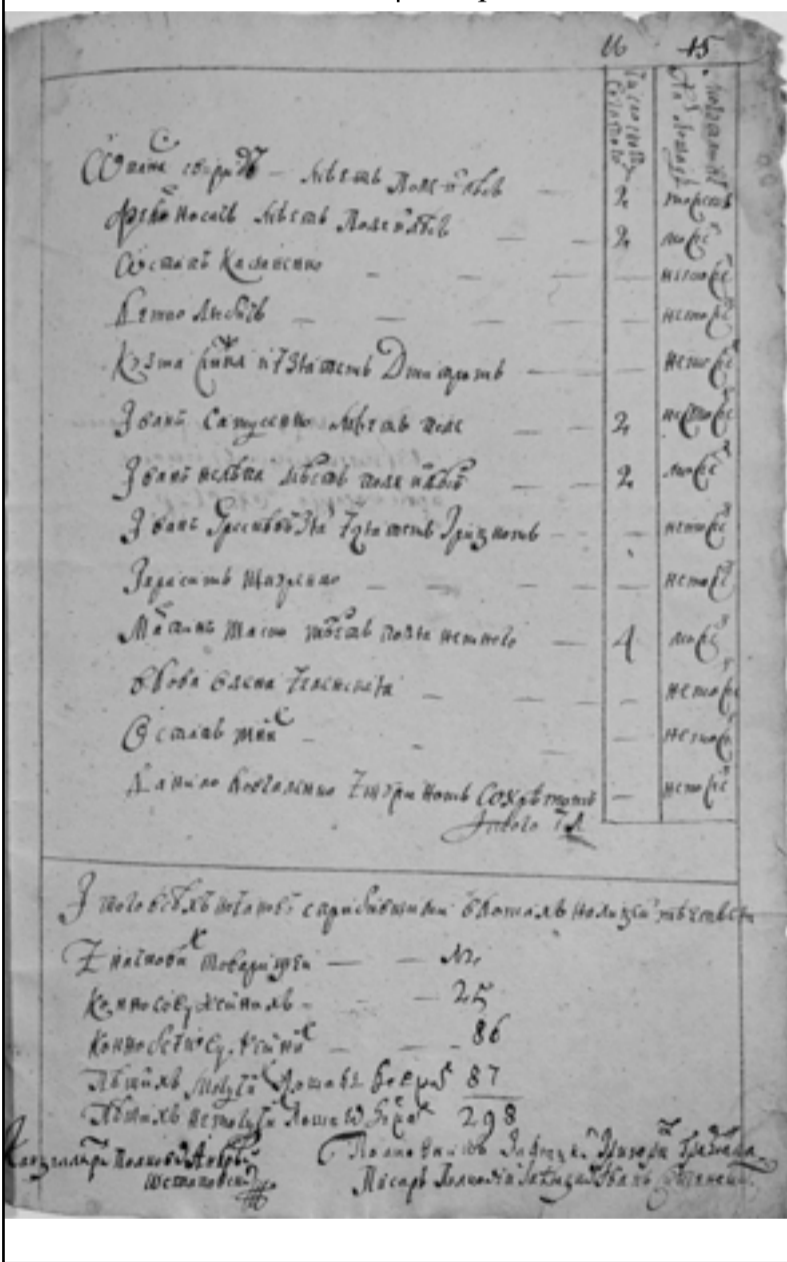
Завдяки підтримці галузі бджільництва Міністерством аграрної політики та продовольства України створюються промислові пасіки медово-товарного напрямку, селекційні, племінні, запилювальні напрямку і це дозволяє збільшувати зайнятість населення і відкривати малий та середній бізнес у сільській місцевості, сприяє підвищенню загальної економічного рівня держави, забезпечення відновлення та розвитку галузі бджільництва, підвищення експортного потенціалу країни в експортуванні продуктів бджільництва, збільшення кількості самозайнятих осіб та створення нових робочих місць у сільській місцевості. Завдання ж ДНЗ «Гадяцького аграрного училища» забезпечити державу кваліфікованими робітниками з бджільництва та інших професій аграрного напрямку.

На даний час діє Програма професійної адаптації для ветеранів війни, учасників бойових дій та їх сімей з отриманням нової професії. Саме ми і розвиваємо за цією програмою професію Бджоляр, яка дасть можливість переключити свої думки в інше життя - життя без війни.

Крім цього ми продовжуємо співпрацю на міжнародному рівні з Технікумом Пшчела Воля, Люблінське воєводство (Польща), з Громадською організацією «Нектар», м. Тузла, Боснія-Герцеговина, започаткували співпрацю з колегами Німеччини.

2023 рік підходить до завершення і ми всі маємо надію на те, що 2024 рік буде з Перемогою нашими захисниками, розпочнемо відбудову знищених міст, піднімати економіку держави, розвивати аграрний сектор і бджільництво в тому числі.

Я впевнена в цьому, бо бджільництвом займаються саме ті, хто любить цю справу, ті хто розвиває бджільництво на промисловому рівні.



З фондів Центрального державного історичного архіву України, м. Київ, фонд 51, опис 1, справа 2594, Аркуш 16

(Феодосій), Клим (Климент), Нечипір (Никифор), Тишко (Тихомир), Харко (Харитон, Захарій), Охрім (Єфраїм), Панко (Пантелеймон), Сизон (Созонт), Силка (Сила), Савка (Савелій), Тиміш (Тимофій), Пархом (Парфеній), Славко (Святослав, Вячеслав), Прокіп (Прокопій).

З-поміж чоловічих імен, у Відомостях трапляються й жіночі (зазначено 17 різних найменувань). Щоправда, вони вживаються (майже повсякчасно) у поєднанні зі словом «вдова», а також із «приналежністю» до чоловіка (тут – покійного), або

імен, котрі трапляються у Відомостях, звичні нашому сучасникові. Так, серед 17 власних назв, найбільш уживане – Мар'я (зустрічається 5 разів), популярними також є Уляна, Катря, Євдокія, Олена (по тричі), Параскою і Феською найменовано по 2 особи, решта (Настя, Тетяна, Ірина та ін.) – поодинокі.

Цікаво, що жіночі імена вписані, переважно по-народному. Так, на протилежності офіційним Катерині маємо простецьке Катря, Марії – Мар'я, Агапії – Гапка, Парасковії – Параска, Христині – Христя, Анастасії – Настя



Підтвердженням цьому є те, що наші діти – бджоларі, представляють галузь бджільництва України на Міжнародному рівні з 2014 року. Навчаючись в училищі, отримавши знання з бджільництва, наші учні впевнено виконують теоретичні і практичні завдання, які задають на конкурсі «Юний пасічник».

Кожного року такий конкурс відбувається в іншій країні, так в 2023 році він проходив у Словенії у Іванчній Горіці, 3-7 липня.

Хочу відмітити, про те, що відбір дітей відбувся в онлайн режимі і пройшовши певний конкурс з визначення знань, були обрані Дембіцький Ілля з Волині, Кузик Дзвенислава з Львівщини та Соколова Іванна з Харківщини. Остаточна підготовка цих трьох учасників проводилася онлайн та з допомогою їх батьків, які мають достатній досвід у бджільництві.

Хочу відмітити, що з Соколовою Іванною навчання додатково проводили офлайн, викладачі провели її підготовку практичного навчання, так як у батьків пасіка не велика і вона сама виявила бажання додатково отримати практичні знання та роботу з бджолами в училищі.

Кожен з учасників конкурсу був добре підготовлений і достойно представили бджільництво України і Державний навчальний заклад «Гадяцьке аграрне училище» на міжнародному рівні, я вважаю на високому рівні - ще одна країна знає наше училище і рівень нашої підготовки.

Участь у міжнародному конкурсі для нашої команди була подарунком долі – за рішенням президента Асоціації бджоларів Словенії, пана Боштян Ноч на знак солідарності, наша команда була звільнена від організаційного внеску у 1000 євро, а проїзд в дві сторони оплатили нам за Проектом USAID, за що ми безмежно вдячні.

Поїздка для дітей була цікавою - автобуси, літаки, зустрічі, нові знайомства, багато інформації отримали діти під

час конкурсу та спілкування з іншими учасниками конкурсу.

Під час конкурсу учасники були розподілені на групи, в які входили діти з різних країн. Так завжди робили організатори, в першу чергу це для швидкого налагодження контакту між учасниками, знайомства і в подальшому дружби.

Конкурсна програма складена на високому рівні, задіяні всі питання, які стосуються утримання і розведення бджіл, біології бджолої сім'ї, матковивідної справи, продуктів бджільництва, пасічницького інвентаря та ін.

На мою думку наші діти добре справилися з завданням, не дивлячись на військовий стан викладачі закладу, батьки дітей зуміли дати основні знання з бджільництва. Україна набрала 98, 75 балів за виконані завдання, а якщо по кожному учаснику окремо, то учень Ківерцівського коледжу № 4, Волинь.

Ілля Дембіцький набрав - 112 балів; учениця Березівської філії (гімназія) комунального закладу «Пісочинський ліцей, Пісочинської селищної ради», Харківського району, Харківської області Іванна Соколова 101,5 – балів; учениця Щирецького ліцею імені Героя України Богдана Ільківа, Львівського району, Львівської області Дзвенислава Кузик - 82,75 балів.

Та головне було не в тім скільки хто набрав балів, головне, що бджільництво України було представлене на міжнародному рівні нашими дітьми у такий складний для всіх нас час.

Кожен учасник отримав сертифікат, подарунки, нагороди, а головне моральне задоволення від участі у міжнародному конкурсі Юний пасічник і мрію про наступні зустрічі з новими друзями з різних країн.

**Наталія Сенчук,**  
**директорка ДНЗ «Гадяцьке аграрне училище»**

Наступний номер вийде 16 січня 2024 року

## Літературна сторінка

**Віктор Залевський,**  
**військослужбовець**

### Я ТИМ ПИШУ, МОЛИТЬСЯ ХТО СПИШИТЬ

Не про Любов... Про біль я напишу.

Любові мало. Болю так багато. Закохані, пробачте, що грішу:

Про самотніх варто написати. Хто в парі, той, можливо, й не згадає,

Що значить плач, уткнувшись в подушку,

І скільки пачок цигарок згорає, Шукаючи любов, знаходячи подружку.

У дружби справжньої багато різних благ,

Хоч і бар'єрів різних теж багато. Тепло обіймів, світло ув очах,

Та тіло хоче іншого бажати. І, не торкнувшись тонкощів душі

І фобій успадкованих моментів, Я тим пишу, молитись хто спить

Біля шукань розбитих монументів.

Я ж знаю: після гіркоти подій,- Падінь і сліз, розчарувань, безсилля,-

Чекає багатьох єдиний, свій, З ким повна у житті щодня ідилія.

## ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Ні. Я був не на дні народження, А на дні утвердження нації, Дні, коли прийняли узгоджено Розвиватися без профанації.

Ми усі тут - такі різношерсті, Ми - колоною, разом, лавиною.

Ми, що в очі дивилися смерті, Ми - об'єднані Україною.

Не ховали ми сліз своїх І кричали "Спасибі, хлопці,

Що живі, хоч,бува, без ніг, Та йдете. У одній "коробці".

Ми кричали "Героям слава!" "Смерть" - кричали,- "усім ворогам!"

Ми в Росії землі не крали, Але нашу — віддайте нам!

Незалежність, як і свобода, Відвойовуються в бою.

Я назавжди зі справжнім народом

Хочу бути в одному строю.

*Переклад з російської Людмили Таран-Пономаренко*

### РЕДАКЦІЯ

запрошує до співпраці авторів та рекламодавців.

З усіх питань звертатися за номерами редакційних телефонів або

електронною поштою.

*Відповідає за редакцію —*

**Олексій Новіков**

**Рік видання**  
**15-й**

### ОПОВІСТКА.

**52 №№**  
**на рік**

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПІДПИСКА на 2024 рік,

**НА «РІДНИЙ КРАЙ»**

Передплатний індекс **78394**

Газета виходить **один раз** на тиждень

1 місяць 58 гривень;

2 місяця 116 гривень;

3 місяця 174 гривні;

6 місяців 348 гривень;

Рік 696 гривень.

Вартість передплати з урахуванням послуг Укрпошти.

З питань передплати звертатися до редакції та

відділень Укрпошти.

# РІДНИЙ КРАЙ

Виходила з 1906 по 1919 роки, відновлена у 2024 році

Засновник – Товариство з обмеженою відповідальністю «Редакція газети «Рідний край. Газета Гадяцького земства» Ідентифікатор медіа № R30-0167 від 04 грудня 2023 р. Передплатний індекс «Рідного краю» **78394**

Адреса в Інтернеті: <https://www.facebook.com/groups/grk2024>

Адреса редакції: 01001, Київ, вул. Софіївська, 23, офіс 2

Телефони: (044)279-22-73, (094)827-52-56

e-mail: 45338202@mail.gov.ua

«Рідний край» виходить раз на тиждень, у вівторок

Тираж номера 500 примірників

УДК 908(477.53) (054) P49

ISSN 2786-9237 (print)

Електронна версія газети поширюється на умовах ліцензії CC BY-SA 4.0.

Листування з читачами тільки на сторінках газети.

Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.

Набрано і зверстано у ТОВ «Редакція «РК. ГГЗ»

Надруковано у КП «Видавництво «Гадяч»

Гадяцької міської ради

Замовлення №2/